

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **DERTER s.r.o.**, se sídlem Citice 28, IČ: 25945611, zastoupeného: Mgr. Josef Bedeč, advokát, se sídlem Na Vyhlídce 53, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.11.2012 zn. 1741/530/12/Zm; 86648/ENV/12,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podanou žalobou napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo částečně potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále také jen „*ČIŽP nebo inspekce*“) ze dne 22.8.2012, čj. ČIŽP/441/OOH/SR01/1202529.007/12/DBR, a v tomto rozsahu zamítnuto odvolání žalobce proti této části rozhodnutí, a částečně bylo toto rozhodnutí změněno (dále bylo rozhodnuto o zrušení části tohoto rozhodnutí a vrácení věci inspekci k dalšímu řízení, tato část rozhodnutí nebyla žalobou napadena).

[2] Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto o uložení pokuty za skutek, že žalobce nakládal s odpady v zařízení, ve kterém nakládání s odpady nebylo povoleno, když byl na základě rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 12.5.2011, čj. 1686/ZZ/11 provozovatelem zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů v provozovně Citice 28, pozemek parcelní číslo 366, katastrální území Citice – způsobem uvedeným v příloze č. 3 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o odpadech*“), pod kódem R 12 – úprava a v provozovně na pozemku parcelní číslo 194/3 v katastrálním území Tisová – způsobem uvedeným v příloze č. 3 zákona o odpadech

pod kódem R 13 – skladování, kdy žalobce od února do prosince 2011 přijímal do skladu Tisová odpad zařazený pod katalogové číslo 19 12 04 Plasty a kaučuk, resp. plastovou drť různých frakcí a různé kvality původem z České republiky a Německa v množství nejméně 4.729 tun, který následně převážel na pozemek parcelní číslo 90/7 v katastrálním území Tisová u Sokolova, kde odpad míchal s certifikovaným popílkem, a tuto směs rozhrnoval po pozemku, skrápěl vodou a hutnil, aniž by zde bylo nakládání podle zákona o odpadech povoleno, když na tento pozemek od data vydání rozhodnutí nebylo vydáno Krajským úřadem Karlovarského kraje žádné rozhodnutí, které by žalobci souhlas k provozu zařízení k využívání odpadů, na tento pozemek do data vydání rozhodnutí nebyl zpracovaný rekultivační plán a nebylo vydáno žádné rozhodnutí stavebního úřadu, které by žalobce opravňovalo k terénním úpravám, čímž spáchal správní delikt, jímž porušil povinnosti stanovené v ust. § 12 odst. 2 zákona o odpadech, a podle ust. § 66 odst. 4 písm. b) zákonech o odpadech mu byla uložena pokuta ve výši 2.000.000,- Kč.

[3] Dále byla žalobci uložena pokuta ve výši 40.000,- Kč podle ust. § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech ve spojení s ust. § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech za porušení povinnosti stanovené v ust. § 18 odst. 1 písm. e) ve spojení s ust. § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, jehož se dopustil tím, že, kdy ke dni 23.2.2012 byl odpad ve skladu Tisová shromažďován volně na hromadě, ačkoliv podle bodu 3 schváleného provozního řádu má být odpad přijímán na sklad Tisová lisovaný v balících a po vizuální kontrole zapsán do deníku a následně uskladněn ve formě celistvého monolitu.

[4] Dále byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč podle ust. 66 odst. 3 písm. d) ve spojení s ust. § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech, za porušení povinnosti stanovené v ust. § 18 odst. 1 písm. e) ve spojení s ust. § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, jehož se dopustil tím, že byl na základě Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 12.5.2011, čj. 1686/ZZ/11 provozovatelem zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů v provozovně Citice 28, pozemek parcelní číslo 366, katastrální území Citice – způsobem uvedeným v příloze č. 3 zákona o odpadech pod kódem R 12 – úprava a v provozovně na pozemku parcelní číslo 194/3 v katastrálním území Tisová – způsobem uvedeným v příloze č. 3 zákona o odpadech pod kódem R 13 – skladování, provozoval zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadu v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení, a ke dni 23.2.2012 byly odpady připravené k expedici shromažďovány na různých místech zařízení i mimo místa určená, téměř po celém areálu, v místech za parkovištěm osobních automobilů byla v době kontroly hromada odpadu papíru, starého asi 5 let, v místech za shromaždištěm bod 4 na situačním plánu byla hromada odpadu tzv. nerozmetitelného papíru, přičemž odpad připravený k expedici má být podle schváleného provozního řádu podle bodu 3 shromažďován na místech k tomu určených dle situačního plánu a má být oplachtován a chráněn proti vlhkosti, a dále že nebyla vedena průběžná evidence za odpady vznikajícími provozem zařízení a nebylo za rok 2010 a 2011 podáno úplné a pravdivé hlášení o těchto odpadech, jak požaduje schválený provozní řád v bodu 7.

[5] Žalobci byla dále uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč podle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“).

[6] Žalobce shora uvedenou část rozhodnutí napadl žalobou a domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí a vrácení věci inspekci k dalšímu řízení. Vzhledem ke skutečnosti, že vrácení věci žalovanému je zákonným následkem podle ust. § 78

odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), soud nevyzýval žalobce, aby tuto část žaloby upravil a zpřesnil.

[7] Žalobce v žalobě, jejímiž důvody je soud při přezkumu napadeného správního rozhodnutí vázán, uvedl, že ve správním řízení podle jeho názoru došlo k porušení ust. § 36 správního řádu, když jej inspekce před vydáním rozhodnutí vyzvala k vyjádření, kdy stanovila lhůtu, kdy je tak možné učinit, nestanovila však žádnou lhůtu, dokdy mohl žalobce činit návrhy podle ust. § 36 odst. 1 správního řádu. V tomto postupu spatřuje znemožnění svého práva navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy; dovozuje dále, že inspekce byla připravena vydat ve věci rozhodnutí, aniž by brala v potaz případnou argumentaci a návrhy žalobce. Dále uvádí, že veškeré podklady pro vydání rozhodnutí byly shromážděny již před zahájením správního řízení, resp. před vydáním přípisu ze dne 9.7.2012, což považuje za postup v rozporu se zákonem (upozorňuje v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.9.2009, čj. 9 Azs 33/2009-95, ze dne 8.9.2011, čj. 1 As 83/2011-565, a ze dne 26.2.2010, čj. 8 Afs 21/2009-243). Rozhodnutí pak bylo vydáno, aniž by inspekce provedla důkazy, které žalobce navrhl a aniž by zjišťovala veškeré rozhodné skutečnosti.

[8] V dalším žalobním bodě žalobce namítá porušení ust. § 50 odst. 3 správního řádu, a to postupem, kdy inspekce vycházela pouze z podkladů, které zjistila svým kontrolním postupem (žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.12.2012, čj. 4 Ads 44/2010-132). Blíže žalobce tento žalobní bod nerozvedl (je nutné uvést, že žalobní body se velice opakují a neustále se vracejí k již řečenému).

[9] Žalobce dále uvedl, že došlo k porušení ust. § 3 správního řádu, a to v tom směru, že inspekce založila rozhodnutí fakticky pouze na skutečnostech zjištěných před zahájením správních řízení v rámci kontrolní činnosti.

[10] V další části žaloby žalobce uvádí, že došlo k nezákonnému postupu v odvolacím správním řízení, konkrétně uvádí, že předložil žalovanému znalecký posudek č. 34/2012 Ing. L. S. (dále také jen „*znalecký posudek*“), a dále předložil i další důkazní návrhy, s nimiž se byl povinen žalovaný vypořádat. Podle názoru žalobce porušil žalovaný ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neboť neumožnil žalobci realizovat právo na vyjádření se k podkladům rozhodnutí, a byl povinen postupovat podlost. § 53 odst. 6 správního řádu. Podle názoru žalobce žalovaný důkazní návrhy řádně neprovedl, a znovu opakuje argumentaci, že vycházel pouze ze zjištění, získaných před zahájením správního řízení. Žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.4.2011, čj. 5 As 7/2011-48, a Vrchního soudu v Praze ze dne 30.8.2001, čj. 7 A 59/99-45, a dále Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2008, čj. 5 As 15/2008-73.

[11] Žalobce pak dále namítá, že odůvodnění rozhodnutí je nepřezkoumatelné, přičemž obecně k otázce nepřezkoumatelnosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.6.2006, čj. 4 As 58/2005-65. Konkrétně k tvrzené nepřezkoumatelnosti uvádí, že obsahem odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí j výčet jednotlivých úkonů inspekce v rámci kontrolní činnosti a rozporování tvrzení žalobce, není z něho zřejmé, na základě jakých podkladů bylo vydáno a jak byly podklady hodnoceny. Uvádí, že obdobné námitky směřuje i proti odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, kde chybí výčet podkladů a jejich hodnocení, není z něho zřejmé, že žalobce předložil nové důkazní návrhy v odvolacím řízení a ty nebyly řádně provedeny. Konkrétnější žalobce v tomto žalobním bodě není.

[12] Žalobce dále uvádí, že inspekce v dané věci vyšla z nesprávného skutkového zjištění, neboť jednání, kterého se dopustil podle ust. § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech se neuskutečnilo na pozemku 90/7, ale na pozemku parcelní číslo 90/4 v katastrálním území Tisová u Sokolova. K tomuto zjištění dospěl žalobce až po vydání napadeného správního rozhodnutí, proto tuto námitku neuplatnil v podaném odvolání. Dále se dovolává ust. § 3 odst. 6 zákona o odpadech, který podle svého názoru splňuje, když dováží odpad číslo 19 12 04, který míchá s popílkiem, čímž se z odpadu má stát certifikovaný výrobek ImplevuStab. Ohledně schváleného provozního řádu provozovny Tisová uvádí, že ten slouží k tomu, aby reguloval nakládání s odpady do té doby, než se z odpadu stane výrobek. Stane-li se certifikovaným výrobkem EKOSTAB PLP17, odpadem podle názoru žalobce být přestane, a veškeré další činnosti, které následují, již nespádají do sféry zákona o odpadech. Ohledně závěru, v jaké fázi a za jakých podmínek přestávají být některé druhy odpadů odpadem, žalobce poukazuje na přílohu č. 3 zákona o odpadech, položku R13, a již pouhým uložením resp. skladováním začalo využívání plastové drti, a původní odpad se ve smyslu ust. § 3 odst. 6 zákona o odpadech stal předmětem některého ze způsobů využívání, a tím přestal být odpadem. V místě aplikace, jímž podle žalobce nebyl pozemek č. 90/7, se pracovalo se stavební hmotou vzniklou z odpadu, a proto neměli být pracovníci inspekce pro hodnocení oprávnění, stejně jako hodnocení technické. Dále uvádí, že nebyl proveden žádný důkaz, že by byl nalezen pro odpad daný účel, a že není zřejmé, se kterými účastníky byla vedena jiná řízení. Uvádí, že nešlo o vnášení nebezpečných složek do životního prostředí, ale o využití inertního materiálu pro výrobu nové stavební hmoty (drcené plasty i výrobek z nich byly podrobeny ekotoxikologickým testům, z čehož žalobce dovozuje, že jde o materiály, které životní prostředí nijak neohrožují. Dále uvádí, že hlášení o odpadech bylo podáváno vždy podle skutečnosti, blíže toto tvrzení nekonkretizuje. V době kontroly inspekce byly odpady připravené k expedici shromážděny pouze na jednom místě vedle hlavní brány pro vjezd a výjezd kamiónů, ostatní odpad nebyl odpadem připraveným k expedici, jednalo se o odpad umístěný na místech, na kterých jej lze shromažďovat. Soud tuto část žalobních námitek opisuje v tom znění, který použil žalobce.

[13] V poslední části žaloby žalobce napadá uloženou pokutu co do její výše. Poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2005, čj. 8 As 5/2005-53, ze dne 27.3.2008, čj. 4 As 51/2007-68, ze dne 26.5.2010, čj. 7 As 72/2009-66, ze dne 26.7.2007, čj. 4 Ads 113/2006-69, Vrchního soudu ze dne 27.12.2001, čj. 7 A 77/99-41, a uvádí, že podle jejího názoru uložená pokuta těmto závěrům nevyhovuje; odůvodnění v prvostupňovém i napadeném správním rozhodnutí považuje za nedostatečné a neurčité, přičemž se nezabývalo kritérii v ust. § 67 odst. 2 zákona o odpadech. Uvedla, že z veřejně dostupných zdrojů lze zjistit, že v roce 2006 uložila inspekce celkem 2.393 pokut, celkový objem pokut činil 141.415.397,- Kč a průměrná výše pokuty byla 62.907,- Kč (k němuž pravděpodobně žalobce dospěl dělením celkové výše uložených pokut a jejich počtem). Tytéž výpočty provádí i pro roky 2007 – 2009, přičemž vychází z výročních zpráv inspekce. Pokuta uložená žalobci tuto průměrnou výši překračuje. Pokutu považuje za likvidační a poukazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, čj. 1 As 9/2008-133, které cituje z odůvodnění, z žaloby však není patrné, z jakých důvodů se těchto právních názorů dovolává (žalobce nikde neuvádí, v čem je uložená pokuta pro ni likvidační). Za tohoto stavu tak lze jediné konstatovat z obsahu této části žaloby, že žalobce považuje výši uložené pokuty za nedostatečně odůvodněnou.

[14] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž ve vyjádření uváděl obdobné důvody, jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že k porušení procesních pravidel podle správního řádu nedošlo, skutkové zjištění, že

na pozemek parcelní číslo 90/7 resp. 90/4 v katastrálním území Tisová byly navezeny odpady ve značném objemu, nekontrolované kvality a zahrnovány popílkem bez jakéhokoliv povolení, bylo dostatečné. Ohledně znaleckého posudku uvedl, že posudek vychází z nedostatečných informací, odpady, které žalobce dovážel (směs různých druhů plastů, papíru, koberců apod.), měly být zařazeny pod číslo 191212, a tím podléhají ohlášení na ministerstvo životního prostředí. Odpady, které byly dováženy ze Spolkové republiky Německo se nestaly přechodem přes vstupní bránu zařízení výrobkem, jak tvrdí žalobce, či vedlejším produktem podle ust. § 3 odst. 5, 6, 7 zákona o odpadech, neodpovídaly žádným kritériím pro nestanovený výrobek, navíc odpady na pozemcích ohrožovaly životní prostředí, o čemž svědčí analýzy odebraných vzorků. Závěr znalce ve znaleckém posudku, že pokud byly tyto výrobky používány k rekultivaci pozemku, tak nemusely být certifikovány, je nesmyslný, a odporuje i stavebnímu zákonu. Pokud směs plastových dovážených plastových odpadů byla zahrnována s popílkem a tento proces byl nazýván rekultivací, musel by mít provozovatel k takové činnosti povolení jak od krajského úřadu, tak od stavebního úřadu, což neměl. Ohledně uvedeného jiného parcelního čísla pozemku uvedl, že inspekce tuto skutečnost s žalobcem projednávala již ve správním řízení, kdy mu bylo sděleno, že v nájemní smlouvě je chyba v parcelním čísle. Pokud žalobce uváděl, že se jednalo o certifikovaný nestanovený výrobek, pak ten neodpovídá zákonným kritériím ust. § 3 odst. 6, 7 zákona o odpadech, neboť výroba plastové směsi nebyla nikým povolena a věc se nepoužívá k běžným účelům, nebylo prokázáno, že využití věci nepovede k nepříznivým vlivům na životní prostředí. Odpady, které byly na pozemcích zjištěny, nebyly nijak upraveny, ale navezeny na terén rovnou z kamiónů a zahrnovány společně s popílkem z nedaleké Elektrárny Tisová. Účelem činnosti nebyla výroba, ale dovoz do České republiky velké množství odpadů, na které nebylo v zemi původu uplatnění a využití, když postup, který provedl žalobce na předmětných pozemcích, by ve Spolkové republice Německo nebyl možný; dovoz těchto odpadů byl značně lukrativní a žalobci se vyplatil. Na místě došlo k odebrání vzorků, a ty byly posléze hodnoceny, k čemuž je inspekce oprávněna. Zjištěné nedostatky provozovny byly dostatečně zjištěny a hodnoceny. K výši uložené pokuty žalovaný uvedl, že se vycházelo z množství odpadů, jejich vlastností a bylo přihlédnuto k vysoké společenské nebezpečnosti deliktního jednání.

[15] K vyjádření žalovaného podala žalobkyně repliku, kterou ještě doplnila, v níž setrvala na svých stanoviscích a argumentaci.

[16] V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že dne 12.12.2011 provedla na základě podnětu inspekce inspekční šetření na pozemku parcelní číslo 90/7 v katastrálním území Tisová a na skladu Tisová, pozemky má v nájmu žalobce. Kontrolním šetřením bylo zjištěno, že na pozemku parcelní číslo 90/7 se nalézá značné množství plastového odpadu, pozemek o velikosti 2398 m² byl v době kontroly zavezen platovým odpadem – plastovou drtí různých frakcí a druhů a popílkem do výšky asi 2 metry, u některých navážek byly patrné německé nápisy. Sklad Tisová je určen pro skladování odpadu číslo 191204, byl zavezen plastovou drtí do výšky několika metrů, odpad byl volně ložený. Žalobce do protokolu uvedl, že odpady dováží z Německa od května 2011, některé pocházejí z České republiky, odpady se vizuálně posoudí a pokud odpovídají požadavkům na výrobu materiálu pro zásypy a násypy pod obchodním jménem ImplevuStab, jsou odváženy na sklad Tisová, výroba probíhá na pozemku parcelní číslo 90/7 tak, že plasty jsou promíchávány s popílkem ve stanoveném poměru a rozhrnuty po pozemku a pokropeny vodou. Uvedl dále, že odpady přijímané na sklad Tisová jsou považovány za výrobek Ekostab, na který nebyl vydán žádný certifikát. Inspekce uvedla, že jí nebyl předložen žádný doklady, že odpady dovážené pod katalogovým číslem odpadu 191204 jsou výrobkem, tzv. stavební směsí,

schválený provozní řád zařízení Citice a skladu Tisová nepopisuje žádný postup výroby certifikovaného výrobku Ekostab nebo ImplevuStab. Dále byly provedeny akreditovanou laboratoří odběry vzorků materiálu vyskytujících se na sledovaných pozemcích a bylo konstatováno, že tyto materiály z odpadů nemohou být použity na povrchu terénu, neboť překračují hodnoty škodlivin stanovenými v právních předpisech (vyhláška č. 294/2005 Sb., příloha č. 10). Inspekce dále provedla kontrolu dne 23.2.2012 v provozovně Citice a Tisová, kdy bylo zjištěno, že odpady jsou přijímány do zařízení pouze na základě přepravního dokladu a nejsou váženy, odpady připravené k expedici se nacházely v různých místech provozovny, nakládání s nebezpečným odpadem není řešeno.

[17] V odůvodnění jsou pak dále po konstataci vydaného prvostupňového správního rozhodnutí a odvolání žalobce uvedeny závěry žalovaného k důvodům podaného odvolání, které nebylo shledáno důvodným (v části rozhodnutí, která je součástí tohoto soudního přezkumu). Jednání, které shledala inspekce na pozemku parcelní číslo 90/7 posoudila jako nezákonné nakládání s odpady v místech, které nebyly pro tuto činnost určeny (navážka různých druhů plastových odpadů různých velikostních frakcí znečištěné dalšími odpady, některé odpady byly po pozemku rozhrnovány v obalech Big Bag, a byly smíchávány s popílkem a rozhrnovány po pozemku). Zjištěné plasty neodpovídaly parametrům, které žalobce předkládá ve svých certifikacích (nestanovené výrobky Implevu Stav a Ekostab PLP 17). V daném případě šlo o nezákonné nakládání s odpady, jehož účelem bylo odstraňování odpadů přivezených převážně z úpraven ze SRD, pro které nenalezl příjemce využití k danému účelu a uplatnění na trhu; problematika příhraniční přepravy odpadu katalogové číslo odpady 191204 a 191212 je žalovanému známa z předchozích správních řízení. Existence certifikátů nestanovených výrobků neopravňuje žalobce ani správní orgán legalizovat nezákonný stav (certifikáty vydávané k prokázání souladu s vnitropodnikovými normami – právně nezávaznými – nejsou dokladem, na základě kterého odpad přestává být odpadem a je výrobkem). Soudní dvůr zdůraznil, že pojem odpad ve smyslu směrnice o odpadech nemůže být chápán tak, že automaticky vylučuje látky a předměty, které mohou být znovu využity, pouhá skutečnost, že látka je přímo nebo nepřímo začleněna do průmyslového výrobního procesu tuto látku nevylučuje z pojmu odpad. Kontrolní orgán dále nechal odebrat vzorky materiálů, které se nacházely na pozemcích parcelní číslo 90/7 v katastrálním území Tisová a ve skladu Tisová (pozemek parcelní číslo 194/3 totéž katastrální území), byly provedeny analýzy podle vyhlášky č. 294/2005 Sb., výsledné analýzy nevyhověly požadavkům, které stanovuje platná legislativa, proto nelze akceptovat činnosti prováděné žalobcem (a to ani podle ust. § 3 odst. 5, 6 a 7 zákona o odpadech, kdy toto ustanovení nebylo naplněno z tohoto důvodu). Nikým neschválený proces prováděný na pozemku parcelní číslo 90/7 je možné nazvat fyzikálně-chemickou úpravou odpadů spočívající ve smíchání pevných odpadů s pojivy, nebylo žalobcem deklarováno, v čem spočívá výhodnost vnášení plastů a jím podobných složek do životního prostředí. Ohledně použití výrobku ImplevuStab je uvedeno, že tato činnost se řídí zákonem č. 22/1997 Sb., a jedná se o nestanovený výrobek, tudíž se na něj nevztahuje zákon č. 22/1997 Sb., ale povinnost dodávat na trh bezpečné výrobky ve smyslu zákona č. 102/2001 Sb. V odůvodnění je dále uvedeno, že ze zjištěných skutečností vyplývá, že žalobce nakládal s odpady v místech k tomu neurčených, bez povolení příslušných správních úřadů a svou činností ohrožoval životní prostředí.

[18] V odůvodnění je dále uvedeno, že kontrola ze strany inspekce nemusí být předem avizována, kontrolní orgán ji provedl na základě podnětu, a aby nebyl zmařen důvod kontroly, ta proběhla bezprostředně, oprávnění inspekce plyne z ust. § 76 zákona o odpadech, podle ust. § 81 zákona o odpadech je oprávněna vstupovat na cizí pozemky. Dále je uvedeno, že ze správního spisu bylo zjištěno, že odpady jsou přijímány vstupní branou zařízení Citice, která

není opatřena váhou, což je v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení. Rovněž k odpadům přijímaných na sklad Tisová je uvedeno, že provozovatel musí dodržovat schválený provozní řád zařízení, což žalobce porušil, neboť odpad nebyl v balících, ale volně, na tomto zařízení nebyla povolena žádná činnost související s nakládáním s odpady a výrobou materiálů z odpadu.

[19] Dále je v odůvodnění uvedeno, že předložený znalecký posudek zpracovaný Ing. L. S. neřeší problematiku zjištěnou z kontrolních šetření inspekce z roku 2011, na kontrolované ploše znalec neprováděl žádné zkoušky a neodebíral vzorku, vizuální kontrolu znalec provedl dne 12.9.2012, tj. necelý rok po kontrole inspekce, plocha byla v době návštěvy znalce srovnána a zaválcována, znalec se zabýval pouze právní stránku vzniku nestanovených výrobků na životní prostředí, v době odvolacího řízení nebylo rozhodnuto o žádném povolení souvisejícím s činností žalobce, výrobu a aplikaci výrobku nelze provádět bez povolení na neschváleném zařízení.

[20] V odůvodnění rozhodnutí je pak uvedeno, že při posuzování výše sankce vycházel žalovaný z množství uložených odpadů, které svými vlastnostmi ohrožují životní prostředí, což potvrdily analýzy odebraných vzorků. Dále byla posouzena společenská nebezpečnost zjištěného jednání. Sankce pro provozovnu Citice byla snížena s ohledem na existenci vah, které se nacházely na provozovně, další skutečnosti byly závažnější (nevedení evidence a únik odpadů do životního prostředí), sankce za provozovnu Tisová byla uložena v nejnižší možné hranici. Zjištěná porušení na obou provozovnách charakterizují jednání žalobce, který ignoruje povinnosti stanovené zákonem a rovněž jím navržené ve schváleném provozním řádu zařízení. Uložené sankce upozorňují žalobce, aby dodržoval zákon a měly by přispět k nápravě zjištěného stavu a tím i ochraně životního prostředí.

[21] Dále je z obsahu předloženého správního spisu patrné, že oznámením ze dne 7.6.2012, čj. ČÍŽP/441/OOH/SR01/1202529.001/12/DBR, bylo zahájeno správní řízení spojené s usnesením o lhůtě pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí. V tomto oznámení je popsána skutková věta příslušných zjištění, je uvedena právní kvalifikace tohoto jednání jako správního deliktu se sazbou pokuty, jsou zde konkrétně uvedeny podklady, které jsou prozatím ve správním spise shromážděny (tedy zejména protokoly z provedených kontrol, jejichž sepsání se dne 4.5.2012 žalobce nezúčastnil, tento protokol mu byl doručen a žalobce se k němu konkrétně vyjádřil, další kontroly dne 23.2.2012, která byla ohlášená, se žalobce účastnil). V tomto oznámení je uveden obsah ust. § 36 odst. 1 a 2 správního řádu, a podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci poskytnuta lhůta pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí v trvání 15 dnů od doručení. Přílohou oznámení bylo poučení o základních právech a povinnostech účastníka řízení.

[22] Ve správním spisu je dále založeno oznámení inspekce ze dne 9.7.2012, čj. ČÍŽP/441/OOH/SR01/1202529.005/12/DBR, v němž je žalobce uvědoměn o tom, že před vydáním rozhodnutí má právo nahlédnout do spisu, a že k okamžiku oznámení byly shromážděny podklady, které tvoří v dané věci spis, obsah spisu je konkrétně v tomto oznámení popsán. Žalobce se ve věci vyjádřil podáním ze dne 19.7.2012.

[23] V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je ohledně výše uložené pokuty uvedeno, že žalobce nakládal (upravoval, odstraňoval) s příslušným odpadem na pozemcích, kdy odpad míchal s certifikovaným popílkem, tuto směs pak rozhrnoval po pozemku a skrápěl vodou a hutnil, aniž by taková činnost byla na těchto pozemcích povolena. Jednalo se o velké množství odpadů, přičemž byly zohledněny i výsledky laboratorních analýz, z nichž

vyplývalo, že byly několikanásobně překročeny limity v případě Arsenu, Kadmia, Olova, organicky vázaných halogenů, cyklických uhlovodíků, uhlovodíků C10-C40 (ropné látky) a u PCB, tyto látky jsou nebezpečné pro životní prostředí a zdraví lidí. Dále je uvedeno, že žalobce provozoval zařízení v rozporu se schváleným provozním řádem, a že v době zahájení přepravy neměl účinnou smlouvu s osobou, která přepravu zajišťuje.

[24] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[25] Podle ust. § 66 odst. 3, 4 zákona o odpadech, ve znění účinném v rozhodné době: „(3) Pokutu do výše 10 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která

- a) nezařadí odpad podle Katalogu odpadů,
- b) předá odpad osobě, která k převzetí předávaného odpadu není podle tohoto zákona oprávněna,
- c) převezme odpad, přestože k jeho převzetí není podle tohoto zákona oprávněna,
- d) provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním nebo provozuje zařízení k využívání nebo odstraňování odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení,
- e) provozuje zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním nebo provozuje zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů v rozporu se schváleným provozním řádem zařízení,
- f) nevede ve stanoveném rozsahu evidenci PCB, odpadů PCB a zařízení obsahujících PCB a podléhajících evidenci,
- g) nezajistí zpětný odběr použitých výrobků určených ke zpětnému odběru nebo nesplní jinou povinnost související se zpětným odběrem,
- h) neustanoví za podmínek stanovených tímto zákonem odpadového hospodáře,
- i) vydá osvědčení o vyloučení nebezpečných vlastností odpadu pro odpad, za který odpovídá jako původce nebo oprávněná osoba, nebo hodnotí nebezpečné vlastnosti, k jejichž hodnocení nebyla pověřena, nebo
- j) neprovede dekontaminaci nebo neodstraní zařízení podle § 27 odst. 1 do 31. prosince 2010.

(4) Pokutu do výše 50 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která

- k) zařadí odpad uvedený v § 6 odst. 1 písm. a), b) nebo c) jako odpad ostatní nebo nakládá s tímto odpadem jako s odpadem ostatním, aniž by měla osvědčení od pověřené osoby podle § 9, že odpad nemá nebezpečné vlastnosti,
- l) nakládá s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno nebo není povoleno,
- m) ředí nebo mísí odpady za účelem splnění kritérií pro jejich přijetí na skládku nebo mísí nebezpečné odpady navzájem nebo s ostatními odpady bez souhlasu příslušného správního úřadu,
- n) nakládá s nebezpečnými odpady bez potřebného souhlasu příslušného správního úřadu nebo v rozporu s ním,
- o) ukládá na skládku odpady, které jsou tímto zákonem nebo prováděcím právním předpisem zakázány ukládat na skládku, nebo při ukládání odpadů na skládku nedodrжуje podmínky stanovené prováděcím právním předpisem,
- p) neplní povinnosti stanovené tímto zákonem při nakládání s vybranými výrobky nebo odpady nebo zařízeními podle části čtvrté,

q) poruší při přeshraniční přepravě odpadů povinnost stanovenou přímo použitelným předpisem Evropských společenství o přepravě odpadů³⁹⁾ nebo neplní podmínky stanovené v rozhodnutí ministerstva vydaném podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství o přepravě odpadů³⁹⁾ nebo podle části deváté,

r) nakládá s odpady perzistentních organických znečišťujících látek v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropských společenství o perzistentních organických znečišťujících látkách^{30a)} nebo nevede evidenci o odpadech perzistentních organických znečišťujících látek nebo neohlašuje údaje podle § 39 odst. 8,

s) zajišťuje společné plnění povinností výrobců, k němuž je potřeba oprávnění k provozování kolektivního systému podle § 31l, bez tohoto oprávnění, nebo bez oprávnění k provozování kolektivního systému nabízí třetím osobám uzavření smluv, jejichž obsahem je činnost, k jejímuž výkonu je oprávnění třeba, nebo

t) jako provozovatel systému podle § 31l poruší některou povinnost, kterou provozovateli systému ukládá tento zákon.“.

[26] Podle ust. § 67 odst. 2 zákona o odpadech: „Při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození.“.

[27] Podle ust. § 76 zákona o odpadech: „Inspekce

a) kontroluje, jak jsou právníckými osobami, fyzickými osobami oprávněnými k podnikání a obcemi dodržována ustanovení právních předpisů a rozhodnutí ministerstva a jiných správních úřadů v oblasti odpadového hospodářství a zda pověřené osoby dodržují stanovený způsob hodnocení nebezpečných vlastností odpadů,

b) minimálně jednou ročně kontroluje, jak původce odpadů z výroby oxidu titaničitého dodržuje ustanovení právních předpisů a rozhodnutí ministerstva a jiných správních úřadů v oblasti odpadového hospodářství,

c) ukládá právníckým osobám a fyzickým osobám oprávněným k podnikání pokuty za porušení stanovených povinností podle § 66 odst. 2 až 5; současně může stanovit opatření a lhůty pro zjednání nápravy samostatným rozhodnutím,

d) může pozastavit platnost osvědčení o vyloučení nebezpečných vlastností odpadu vydaného pověřenou osobou nebo ho odejmout podle § 9 odst. 3 a 4,

e) dává ministerstvu podněty k uplatnění vrchního státního dozoru,

f) dává podněty krajskému úřadu k zákazu provozu zařízení k odstraňování odpadů, nesplňuje-li provozovatel tohoto zařízení právní předpisy týkající se odpadového hospodářství a mohlo-li by v důsledku toho dojít k závažné ekologické újmě,

g) kontroluje, zda osoby využívající sedimenty z vodních nádrží nebo koryt vodních toků k zavážení podzemních prostor a úpravám povrchu terénu mají doklady, které osvědčují, že sedimenty z vodních nádrží nebo koryt vodních toků vyhovují limitům znečištění pro zavážení podzemních prostor a úpravám povrchu terénu; může odebírat vzorky sedimentů a kontrolovat skutečné koncentrace škodlivin, jejichž limity jsou stanoveny v příloze č. 9 k tomuto zákonu,

h) kontroluje, zda je s odpady perzistentních organických znečišťujících látek nakládáno v souladu s přímo použitelným předpisem Evropských společenství o perzistentních organických znečišťujících látkách^{30a)} a zákonem,

i) může zakázat do zjednání nápravy uvádět na trh nebo do oběhu baterie nebo akumulátory, které nesplňují požadavky stanovené v části čtvrté hlavy II, dílu 3 nebo pozastavit uvádění takových baterií nebo akumulátorů na trh nebo do oběhu; hrozí-li poškození lidského zdraví nebo životního prostředí nebo již k němu došlo, může současně nařídit výrobcí baterií nebo akumulátorů, které nesplňují požadavky stanovené v části čtvrté hlavy II, dílu 3, aby zajistil stažení takovýchto baterií nebo akumulátorů z trhu,

j) provádí kontroly podmíněnosti podle zákona o zemědělství^{39a)} v souladu s přímo použitelným předpisem Evropských společenství upravujícím prováděcí pravidla pro podmíněnost, odlišení a integrovaný administrativní a kontrolní systém^{39b)}, s výjimkou těchto kontrol podmíněnosti v oblasti povrchových nebo podzemních vod,

k) může podat Ministerstvu vnitra v listinné podobě nebo způsobem umožňujícím dálkový přístup žádost o poskytnutí údajů z evidence občanských průkazů a evidence obyvatel vedených podle zvláštních právních předpisů^{45a)} v rozsahu nezbytně nutném pro ověření údajů v evidenci osob vedené podle § 18 odst. 3 provozovatelem zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů; Ministerstvo vnitra poskytne údaje vždy způsobem umožňujícím dálkový přístup, požádá-li o to inspekce.⁽²⁾ V rámci přeshraniční přepravy odpadů je inspekce oprávněna provádět kontroly na místě vzniku odpadu, u oznamovatele a příjemce a na hraničních přechodech. Je oprávněna též provádět kontrolu dokladů podle právních předpisů Evropských společenství upravujících dozor nad přepravou odpadů v rámci Evropského společenství, do něj a z něj a jejich kontrolu³⁹⁾ a podle tohoto zákona, fyzickou kontrolu odpadů a odebírat a analyzovat vzorky. ⁽³⁾ Inspekce spolupracuje s obecními úřady, orgány ochrany veřejného zdraví, celními úřady, Hasičským záchranným sborem, Policií České republiky a územními finančními orgány, popřípadě dalšími správními úřady, kraji a obcemi a poskytuje jim odbornou pomoc. ⁽⁴⁾ Úkoly inspekce plní inspektoři. Inspektoři se při kontrolní činnosti prokazují průkazy inspekce.“.

[28] V posuzované věci soud nejprve obecněji uvádí, že úkolem příslušné inspekce je mj. i kontrola dodržování právních povinností podle zákona o odpadech (ust. § 76 odst. 1 zákona o odpadech). Výkon této kontroly musí dostatečný tak, aby byl účinný a smysluplný. Pokud se inspekce dozví o určitém jednání či porušení zákona (nebo obecněji o porušení či ohrožení životního prostředí), má právo vykonat příslušnou kontrolu. Primárně inspekce kontroluje poškození či ohrožení životního prostředí (zde zejména nakládání s odpady), a v době kontroly se tak musí zaměřovat zejména na faktický stav na určitém území. Výkon této kontroly a oprávnění k jeho provedení je v daném případě přímo stanoven zákonem o odpadech. Pokud inspekce při této své kontrole zjistí porušení životního prostředí, posléze následují další úkony, které mohou vést k vypátrání původce takového porušení. Až v této fázi pak přichází do úvahy zahájení příslušného správního řízení (např. o uložení pokuty), neboť až v této fázi jsou inspekci známy podstatné okolnosti příslušného deliktního vztahu (včetně osoby pachatele).

[29] Shora uvedené obecnější konstatování pak vede k tomu, že inspekce při své kontrole zjistí určité skutečnosti, na jejichž základě posléze postupuje dále. Tato zjištění se odrážejí v sepsaném kontrolním protokolu a jedná se mj. i o podklad pro příslušná další správní řízení, která z takového zjištění pramení. Zejména v případě poškození či ohrožení životního prostředí a nakládání s odpady jsou taková zjištění prakticky nenahraditelná v tom směru, že existují pouze po určitou dobu a v čase se mohou měnit. Proto tato zjištění slouží jako významný podklad pro shora zmíněné případné správní řízení, neboť v určitém čase odrážejí reálný stav životního prostředí; takové zjištění pak je mnohdy neopakovatelné.

[30] Nikdy ani v teorii správního práva, ani v judikatuře týkající se správního trestání, nebyla uplatňována zásada, že tato zjištění mohou pramenit pouze z pokladů, které budou shromážděny až po zahájení příslušného správního řízení (zde v řízení o uložení pokuty). Povaha a charakter zákonných oprávnění příslušných inspekci vyžadují, aby příslušná zjištění porušení právních povinností byla shromážděna již před zahájením případných sankčních

správních řízení a byl tak řádně zjištěn skutečný stav věci (srov. např. vymezení činnosti inspekce v Dušan Hendrych, a kolektiv. Správní právo, 7. vydání, Praha 2009, str. 308 – 309).

[31] Lze tak tuto obecnější část uzavřít v tom směru, že pokud je jako podklad pro vydání příslušného správního rozhodnutí užito takových podkladů, které byly vyhotoveny či shromážděny před zahájením příslušného správního řízení o uložení pokuty, jedná se o postup, který není v rozporu se zákonem.

[32] K části žalobních bodů, které napadají procesní postup správních úřadů, je nutné uvést, že ty se částečně dovolávají správní judikatury, která však není na tuto věc podřaditelná. Tato část žaloby je velmi obecná a konkrétněji vymezuje nesouhlas s procesním postupem v případě vydání oznámení podle ust. § 36 správního řádu, užití podkladů, získaných před zahájením správního řízení, a nesouhlasu s postupem žalovaného v odvolacím řízení při provádění dokazování předloženým znaleckým posudkem.

[33] Žalobce nejprve velmi obecně uvádí, že postup správních úřadů byl v rozporu s ust. § 36 správního řádu, což spatřuje v tom, že žalobci nebyla poskytnuta lhůta pro navrhování důkazů či činění jiných návrhů. Z obsahu správního spisu i postupu žalobce ve správním řízení nic takového patrné není – žalobce byl konkrétně seznámen s tím, že ve věci byly shromážděny příslušné podklady, v tomto oznámení byly tyto podklady konkrétně označeny, a žalobce byl vyzván, aby se případně se spisem seznámil a byla mu poskytnuta poučení účastníka řízení, přičemž byla stanovena přiměřená lhůta (15 dnů), kdy tak může učinit. Žalobce se pak sám svým podáním ze dne 19.7.2012 konkrétně vyjádřil. Za tohoto stavu tak žádné účastenské právo žalobce nebylo porušeno, žalobce byl seznámen s tím, že je řízení vedeno, byl konkrétně seznámen s podklady pro rozhodnutí a byla mu dána možnost, aby se k nim vyjádřil, což využil. Z tohoto postupu tak podle názoru soudu není možné na tento skutkový stav užít argumentaci z právních názorů v žalobcem namítaných soudních rozhodnutích, neboť žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním, a žalobce tohoto práva využil a k věci se vyjádřil (nedošlo tak k porušení účastenských práv, jak má na mysli rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.9.2009, čj. 9 Azs 33/2009-36, spis dále nebyl o další podklady doplňován, přičemž žalobci byla příslušná lhůta poskytnuta a žalobce svého práva využil a k věci se konkrétně vyjádřil, nelze tak vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2010, čj. 8 Afs 21/2009-243).

[34] Žalobce dále uváděl, že došlo k porušení ust. § 50 odst. 3 správního řádu, když to spatřuje v tom, že inspekce byla připravena ke dni vydání oznámení o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí vydat rozhodnutí. Jak je patrné z obsahu správního spisu, ve spisu byly shromážděny podklady a žalobce byl poučen, že se s nimi může seznámit a byla stanovena lhůta, žalobce se vyjádřil a poté bylo vydáno rozhodnutí. K žádnému porušení příslušného práva tak nedošlo; pokud žalobce v žalobních bodech hovoří o „úmyslech“ inspekce, nic nestandardního ve správním spise obsaženo není, a jedná se tak pouze o názor žalobce. Ze shora uvedeného tak nelze ve věci užít názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.4.2011, čj. 5 As 7/2011-48, neboť k porušení ust. § 50 odst. 3 správního řádu nedošlo.

[35] Ve velmi stručném žalobním bodě pak žalobce uvádí, že došlo k porušení ust. § 3 správního řádu, neuvádí však konkrétně, v čem by toto porušení mělo spočívat, proto se k němu soud nemůže blíže vyjadřovat.

[36] Žalobce uvádí dále, že žalovaný neprovedl jím předložený znalecký posudek procesně korektním způsobem a žalobce se k němu nemohl vyjádřit, čímž mělo dojít k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu v odvolacím správním řízení. Jak soud uváděl v konstatační části odůvodnění tohoto rozsudku, ke znaleckému posudku se žalovaný konkrétně vyjadřoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ten hodnotil a dospěl k závěru, že z něho nelze vycházet, neboť znalec hodnotil věci téměř rok po proběhlé události a neměl k dispozici výsledky analýz z odebraných vzorků půdy (*„na kontrolované ploše znalec neprováděl žádné zkoušky a neodebíral vzorku, vizuální kontrolu znalec provedl dne 12.9.2012, tj. necelý rok po kontrole inspekce, plocha byla v době návštěvy znalce srovnána a zaválcována, znalec se zabýval pouze právní stránku vzniku nestanovených výrobků na životní prostředí“*). Je tak naprosto zjevné, že žalobcem předložený znalecký posudek konkrétně hodnocen byl, a k žádnému porušení jeho práva tak nedošlo. Nemohlo tak dojít ani k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když to byl sám žalobce, kdo tento posudek předkládal. Skutečnost, jak bylo dokazování prováděno (tedy zda byl dodržen postup podle ust. § 50 odst. 6 správního řádu) pak soud považuje za nepodstatnou a nemající žádný vliv na zákonnost rozhodnutí jako takového, když zjevně tento důkazní prostředek prováděn byl, byl konkrétně hodnocen s ohledem na ostatní dokazování (podklady), proto tak nedošlo k porušení účastenských práv, jak měl na mysli rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30.8.2011, čj. 7 A 59/99-45, a v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2008, čj. 4 As 21/2007-80, a ze dne 18.12.2008, čj. 5 As 15/2008-73 (nic nenasvědčuje tomu, že správní úřady nevycházely ze skutečného stavu věci, žalobce neuvádí konkrétní důkazy, které by měly být opomenuty, ty důkazy, které předkládal, hodnoceny ve správním řízení byly).

[37] Soud při hodnocení této části žaloby uvádí, že hodnotí ty konkrétní námitky, které žalobce konkrétně v žalobě vymezil, neboť i důvody podané žaloby je soud ve správním soudnictví vázán. Nemůže tak hodnotit natolik obecné formulace, které se v žalobě opakují, a které se omezují na konstatování, že např. *„...žalobkyně již ve fázi před zahájením správních řízení předložila inspekci důkazní návrhy a tyto důkazní návrhy nebyly inspekci zákonným způsobem provedeny...“*, neboť z nich není patrné, o jaké okolnosti se mělo jednat.

[38] Žalobce rovněž napadá odůvodnění správních aktů a tvrdí, že jsou nepřezkoumatelné. Nic takového soud nezjistil, v odůvodnění jsou uvedeny příslušné skutkové a právní závěry, odůvodnění napadeného správního rozhodnutí pak posuzuje konkrétně důvody podaného odvolání a uvádí k nim své závěry, které žalovaný neshledal důvodnými. Podle názoru soudu tak odůvodnění rozhodnutí odpovídá správnímu řádu. Pokud žalobce uváděl, že v rozhodnutí nejsou uvedeny podklady, z nichž bylo vycházeno, pak nic takového z odůvodnění neplyne – konkrétně jsou uvedeny podklady, z nichž byly čerpány příslušné skutkové závěry. Soud tak v této souvislosti na toto odůvodnění pouze odkazuje, aniž by bylo účelné jej znovu opisovat. Konkrétně žalobce v této části žaloby neuvádí žádný podklad pro rozhodnutí, který by nebyl v rozhodnutí zmíněn, nebo konkrétní skutečnost z odůvodnění rozhodnutí, která by způsobovala jeho nepřezkoumatelnost, nejasnost či neurčitost. Za tohoto stavu se tak není k čemu konkrétně vyjadřovat. Z tohoto důvodu pak nejsou aplikovatelné obecné odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu či komentářovou literaturu, které řešily jinou skutkovou a právní situaci (tedy nedostatky odůvodnění správních rozhodnutí).

[39] Obecně soud tak k části žalobních bodů, které napadají procesní stránku věci, uvádí, že je velice obecná a ve velké části bez vztahu ke konkrétnímu správnímu řízení, proto se k takto obecně vymezeným žalobním bodům je velmi těžké vyjadřovat. Konkrétní námitky, které v této části žaloby žalobce uváděl, soud posoudil a neshledal důvodnými.

[40] V další části žaloby žalobce napadá závěry správních úřadů. Nejprve uvádí, že k části deliktního jednání mělo dojít na pozemku parcelní číslo 90/4, nikoliv 90/7 v příslušném katastrálním území, jak je uvedeno ve skutkové větě, a že tuto skutečnost nenamítal ve správním řízení. Soud k této části žaloby uvádí, že pokud žalobce tuto skutečnost ve správním řízení nenamítal, nemůže se jí úspěšně domáhat v řízení před soudem v tom smyslu, že by se jednalo o nezákonný postup správních úřadů. Z obsahu předloženého správního spisu i odůvodnění rozhodnutí je patrné, že inspekce vycházela z určitého zjištění, ke kterému se mohl žalobce v průběhu správního řízení vyjadřovat. Pokud tak neučinil, jak bylo shora uvedeno, nemůže až v žalobě takový závěr zpochybňovat, resp. poukazovat na to, že došlo k nezákonnému postupu žalovaného či inspekce. Soud pak dále uvádí, že tento žalobní bod je velmi obecný a konkrétně neuvádí nic, z čeho by bylo možné dovozovat, že došlo k záměně parcelních čísel. Za tohoto procesního stavu tak soud tento žalobní bod nepovažuje za důvodný.

[41] V další části žalobních námitek se žalobce dovolává posouzení příslušného zjištěného deliktního jednání podle ust. § 3 odst. 5, 6 a 7 zákona o odpadech. K tomuto posouzení soud může odkázat na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, které takovému právnímu výkladu nepřisvědčilo, s čímž soud souhlasí. Příslušný materiál byl odpadem určitého složení a vlastností, který tím, že jej žalobce umístil (v rozporu s vydaným povolením) na příslušnou skládku či pozemek, tímto odpadem být nepřestal. Pokud žalobce uvádí, že určitým postupem došlo k jeho zpracování, pak je nutné uvést, že pro takové zpracování tohoto odpadu neměl příslušné veřejnoprávní povolení, které by zejména muselo posuzovat, zda vlastnosti tohoto odpadu a jejich dopad do životního prostředí, se tímto zpracováním změní natolik, že tento materiál tyto vlastnosti tímto zpracováním mít přestane. Nic takového žalobce nepředložil. Skutečnost, že žalobce tento materiál nějak zpracoval podle svých vnitropodnikových norem (čímž poté vydal certifikát na takový materiál) a nazval jej určitým názvem, z tohoto materiálu neučinilo nic jiného – stále se jednalo o odpad určitých (negativních) vlastností s dopadem do kvality životního prostředí. Skutečnost, že tento dopad do životního prostředí byl negativní, dostatečně osvědčují odebrané vzorky, které byly následně laboratorně zkoumány. V této souvislosti soud, stejně jako žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí i inspekce v prvostupňovém rozhodnutí, odkazuje na jednoznačně stanovenou povinnost podle ust. § 12 odst. 2 zákona o odpadech, kterou žalobce tímto postupem porušil a za to byl postižen. Aplikace ust. § 3 zákona o odpadech tak v tomto případě vůbec nepřichází v úvahu, neboť jednání, jehož se žalobce dopouštěl, bylo v rozporu se zákonem a jeho povinnostmi podle zákona o odpadech.

[42] S ohledem na shora uvedený závěr je pak naprosto nadbytečné doplňovat dokazování a skutkové zjištění ohledně poptávky na takto vyrobený produkt, neboť pro posouzení příslušné skutkové podstaty (tedy zejména porušení povinnosti podle ust. § 12 odst. 2 zákona o odpadech) je takové zjištění nepodstatné. Soud, stejně jako žalovaný, tak k této otázce znovu uvádí – tím, že žalobce převzal odpad určitých vlastností podle zákona o odpadech, musel postupovat podle tohoto zákona při nakládání s ním. Tak nepostupoval, neboť své povinnosti porušil, proto tímto svým jednáním naplnil příslušnou skutkovou podstatu správního deliktu.

[43] Žalobce v žalobních bodech tento závěr posunuje a stejně jako ve správním řízení tvrdí, že příslušným zpracováním tento odpad určitých vlastností odpadem být přestal. Jak soud shora uvedl, takový závěr neobstojí, neboť pro příslušnou činnost žalobce neměl příslušné veřejnoprávní povolení, případně s odpadem nakládal na svých provozovnách v rozporu se schváleným provozním řádem těchto zařízení. Za to byl žalobce postižen.

[44] Pokud žalobce namítal, že zaměstnanci inspekce nebyli oprávněni k provedení kontroly, pak soud uvádí, že tento žalobní bod není důvodný. Inspekce svá oprávnění podle zákona o odpadech má stanovena v ust. § 76 tohoto zákona, a příslušní zaměstnanci tak mají oprávnění dodržování povinností podle tohoto zákona kontrolovat.

[45] V žalobě pak žalobce uvádí, že v daném případě šlo o inertní materiál pro výrobu stavební hmoty. Toto jeho tvrzení je v rozporu s kontrolními zjištěními inspekce i jím předkládanými doklady – v daném případě se jednalo o odpad, který měl určité vlastnosti, které byly pro životní prostředí negativní. Následně tuto skutečnost dostatečně osvědčily i provedené rozbory z příslušných pozemků a provozoven žalobce. Pokud žalobce nesouhlasil s tím, kde byl příslušný odpad uložen, pak je nutné uvést, že tato námitka zjevně souvisí s příslušným kontrolním zjištěním a obsahem kontrolního protokolu, nikoliv již s napadeným a prvostupňovým správním rozhodnutím – tato skutečnost je pro posouzení naplnění příslušné skutkové podstaty nepodstatná.

[46] V poslední části žaloby žalobce vznáší námitky proti výši uložené pokuty. Tato část žaloby je pak rovněž značně obecná – žalobce neuvádí žádné skutečnosti, kterými by konkrétně zdůvodňoval likvidační charakter pokuty, uvádí, že nesouhlasí s odůvodněním výše pokuty, které považuje za nedostatečné. Soud nic takového nezjistil – v dané věci je nutné uvést, že zákonná sazba pokuty činí 50.000.000,- Kč, proto uložená pokuta v celkové výši 2.090.000,- Kč je spíše při dolní hranici sazby. Příslušné delikt ní jednání zákonodárce již sazbou pokuty vymezil jako značně nebezpečné, proto uložená pokuta musí tuto společenskou nebezpečnost odrážet tak, aby případné další delikventy od podobného jednání odradila, a v případě konkrétního delikventa aby jej přinutila, aby takové jednání do budoucna nepáchal. V této souvislosti je nutno rovněž uvést, že přijetí takového množství v Německu nevyužitelného odpadu je záležitostí značně lukrativní, dalším ze smyslu citelnějšího postihu pak rovněž je to, aby se takové protiprávní jednání ekonomicky nevyplácelo. Soud tak uvádí, že příslušná pokuta za určité jednání musí být z těchto důvodů pro delikventa citelná, aby její uložení mělo praktický smysl.

[47] V daném případě byla výše pokuty odůvodněna v souladu se zákonnými hledisky ust. § 67 odst. 2 zákona o odpadech, a to jak v prvostupňovém, tak i v napadeném správním rozhodnutí, a to s ohledem na konkrétní skutečnosti zjištěné v tomto správním řízení (*„množství uložených odpadů, které svými vlastnostmi ohrožují životní prostředí, což potvrdily analýzy odebraných vzorků. Dále byla posouzena společenská nebezpečnost zjištěného jednání. Sankce pro provozovnu Citice byla snížena s ohledem na existenci vah, které se nacházely na provozovně, další skutečnosti byly závažnější (nevedení evidence a únik odpadů do životního prostředí), sankce za provozovnu Tisová byla uložena v nejnižší možné hranici. Zjištěná porušení na obou provozovnách charakterizují jednání žalobce, který ignoruje povinnosti stanovené zákonem a rovněž jím navržené ve schváleném provozním řádu zařízení. Uložené sankce upozorňují žalobce, aby dodržoval zákon a měly by přispět k nápravě zjištěného stavu a tím i ochraně životního prostředí“* v odůvodnění napadeného rozhodnutí, *„žalobce nakládal (upravoval, odstraňoval) s příslušným odpadem na pozemcích, kdy odpad míchal s certifikovaným popílkem, tuto směs pak rozhrnoval po pozemku a skrápěl vodou a hutnil, aniž by taková činnost byla na těchto pozemcích povolena. Jednalo se o velké množství odpadů, přičemž byly zohledněny i výsledky laboratorních analýz, z nichž vyplynulo, že byly několikanásobně překročeny limity v případě Arsenu, Kadmia, Olova, organicky vázaných halogenů, cyklických uhlovodíků, uhlovodíků C10-C40 (ropné látky) a u PCB, tyto látky jsou nebezpečné pro životní prostředí a zdraví lidí“* v prvostupňovém správním

rozhodnutí). S ohledem na zákonnou sazbu pokuty tak soud nezjistil, že by výše pokuty konkrétně zdůvodněna nebyla, a uloženou pokutu tak považuje za dostatečně zdůvodněnou, odpovídající společenské nebezpečnosti deliktního jednání.

[48] Pokud žalobce v žalobě uváděl výpočty průměrné výše pokuty za jednotlivé roky provedené z výročních zpráv inspekce, pak podle názoru taková úvaha je v dané věci nepoužitelná – průměrná výše pokuty nemůže vůbec zohlednit jednotlivé okolnosti daného případu, rozsah pokut je značně různý, inspekce ukládá pokuty nejen podle zákona o odpadech, kde jsou zákonné sazby poměrně vysoké, ale i podle jiných právních předpisů, kde zákonné sazby jsou podstatně nižší (např. podle zákona č. 282/1991 Sb.). Proto takové srovnání podle názoru soudu nemá žádný prakticky využitelný význam.

[49] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[50] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[51] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. srpna 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká